

LA GALERIA

73

La caravana de la cultura arriba a Barcelona

Pau Salvador

Al districte de Nou Barris se celebra rà una festa multicultural.

OPINIO

11

Més enllà d'un partit

Pere Martí

12

Etapé respon

Fabià Estapé / Toni Canís

13

La cara fosca de l'Euro

Toni Canís

15

Hongria. Final de transició

Llibert Ferri

16

Una feina de senyors

Xavier Vinader

17

Un conflicte artificial

Francesc de P. Burguera

18

Pensar en Borrell...

Ramon Barnils

Ciscar encara és viu

J. J. Pérez Benlloch

El feixisme de cada dia

Pau Viciano

19

La primera de la primavera

Martí Domínguez

71

L'opinió de Pere Gimferrer

Agustí Pons

82

L'ou i la festa

Joan Francesc Mira

L'hepatitis de Farnós

Al País Valencià les persones contagiades amb el virus de l'hepatitis C ja són oficialment 217. És la xifra d'una tragèdia social inindemnitzable amb un clar rerefons polític per més que el conseller de Sanitat, Joaquim Farnós, s'enteste a culpar de l'afer ara el "corporativisme mèdic", ara -i de forma inversemblant- una única persona, el metge anestesista Juan Maeso.

La sensació de l'oposició política i de bona part de la societat valenciana és que la Conselleria de Sanitat amaga el cap sota l'ala i que ni els seus mateixos responsables tècnics saben a ciència certa que és el que passa realment. Contradictori i sovint superb, a pesar de tot, s'ha mostrat aquests dies el conseller Farnós. Així l'altre dia reconeixia als mitjans de comunicació que havien fallat els sistemes de detecció epidemiològics al País Valencià -políticament dependents d'ell com a màxim responsable de la Conselleria de Sanitat- encara que també assenyalava que no dimetiria perquè no se'n sentia responsable.

D'altra banda, la seua compareixença el passat dia 30 de maig davant de les Corts valencianes no feia més que refermar aquesta freda i incomprendible posició. Farnós, després de disertar sobre la literatura mèdica existent al voltant de l'hepatitis C, passava a carregar contra el col·lectiu dels metges mentre demanava a la classe política que deixaren de crear alarma social. Però com evitar una alarma social que el mateix govern valencià ha alimentat amb el seu silenci quan no amb la seua atrotinada desinformació? És que el govern de l'eficència i la transparència (tal com s'autoproclama el de Zapla-

na) no ha tingut suficient temps des del dia 20 de març, quan va esclatar l'afer, per explicar i resoldre aquest greu problema als valencians?

Fins ara l'únic missatge ha estat el de "no passa res, tot està controlat". El mateix president Eduardo Zaplana, de gira per Miami amb Julio Iglesias tot just en el moment àlgid d'aquesta crisi, s'ha cansat de repetir-ho. Vist el cas, amb raó l'oposició política valenciana s'ha tirat al coll del govern Zaplana i ha preguntat coses tan fortes al seu conseller de Sanitat com

"Ni s'han delimitat encara els grups de risc, ni s'han fet totes les anàlisis, ni es coneixen les causes del contagi. Del que es tracta, però, és d'exculpar la Generalitat de l'afer."

ara per què va enviar malalts del pla de xoc elaborat per la conselleria a un hospital privat que sembla que no controlava la seua qualitat higiènica. La cerimònia de la confusió, no obstant això, continua. Ni la Generalitat ha delimitat encara els grups de risc ni s'han enllestit totes les anàlisis clíniques que s'han de fer (quasi dos mil),

ni molt menys explicades les causes d'aquest gravíssim cas de contagi. Ací del que es tracta després de tot és d'alliberar de responsabilitats com siga la Generalitat així com de titllar de demagògia qualsevol veu crítica.

Molts, probablement de manera ingènua, pensaven que al conseller Farnós no li quedava cap més camí que el de la dimissió. No ha estat així encara que no és la primera vegada que aquest metge castellanenc de seixanta-tres anys practica la tàctica de l'estruc. Tot just després del seu nomenament la premsa revelava que Joaquim Farnós era -a efectes legals- un pensionista a causa d'una incapacitat laboral transitòria, incapacitat, però, que no li impedia treballar i cobrar el sou d'alt càrrec polític. Tampoc en aquella ocasió no va dimitir. I arribats ací, què més pot passar? ■